

blive en Hvermandsartikel, som sælges i store Mængder, vil blive snarere mindre end større end $1\frac{1}{2}$ Ore pr. Pot.

Water-White var efter dette 11 pCt. dyrere, men denne høiere Pris opveies fuldstændig ved dens bedre Lysevne. Det fremgaar nemlig af et Forsøg, som er foretaget ved Kjøbenhavns Gasværk for at oplyse dette, (se Bilag 2), at man ved Water-White vilde have opnaaet samme Lysstyrke i Gjennemsnit, som af den ved Forsøget benyttede Standard-white (benaævnt i Tabellen: „Almindelig amerikansk Petroleum“) ved at brænde 24 pCt. mindre i Timen. Dette kunde synes at staa i Modstrid med, at der ifølge Tabellen er brændt i Gjennemsnit omtrent 10 pCt. mere pr. Time af Water-White end af Standard-White og behøver derfor en nærmere Forklaring. Naar man betragter Tabellen nærmere vil man finde, at medens Forbruget af Water-White i den sidste Time er aftaget med noget over 3 pCt., samtidig med at Lysstyrken kun er aftaget med 1 pCt., er ved Standard-White Forbruget aftaget med 21 pCt., og Lysstyrken samtidig aftaget med 38 pCt. Dette kan alene forklæres ved, at medens Water-White er af en særdeles ensformig Bestaffenhed, der har tilladt Olien under hele Forsøget at trække op i Bøgen med omtrent samme Villighed, har derimod Standard-White indeholdt en Blanding af lettere fordampelige og af tungere Bestanddele; efter at de første af disse, der er mere lysende, men paa samme Tid farlige, ere forbrændte, har den resterende Del af Olien i Beholderen indeholdt en forholdsvis stor Del af de tunge Bestanddele, der ikke ere villige til at trække op i Bøgen, og lyse slet. Da nu Forsøgets Resultat viser, som ovenfor anført, at man for at opnaa samme Lys som af Standard-White kunde have brændt 24 pCt. mindre af Water-White, saa følger deraf, at man, ved at brænde Water-White i en mindre Lampe, eller mulig ved blot at regulere samme Lampe, vilde opnaa et ensformigt Lys, af samme Styrke som ved Standard-White, med 24 pCt. mindre Forbrug, medens Prisen kun var 11 pCt. høiere.

Man maa vel ikke slutte for Meget efter

Udfaldet af et enkelt Forsøg, men efter det Foreliggende, og efter hvad ovenfor er udviklet, tør man dog antage, at man ved at gaa over til at anvende den saa kaldede Water-White Petroleum, vil give Forbrugerne en væsentlig farefri Lysoleie, der giver et bedre og stadigere Lys, end den hidtil benyttede, og som med samme Fordring til Lysstyrke fra en Lampe, ikke vil kunne foranledige større Bekostning. Man har vel af Hensyn til de Mindrebemlede næret nogen Betænkelighed ved at anbefale en Lysoleie til en noget høiere Pris end den hidtil benyttede, men tager man Hensyn til, at det væsentlig kun kan antages at være tilskyndende, at Bekostningen skulde blive større, og at den udelukkende Brug af Water-White utvivlsomt vil forhindre et forholdsvis bethdeligt Antal Ildbrænde, som nu forarsages ved Standard-White Petroleum, og at Tabene ved disse Ildbrænde mere eller mindre direkte bæres af hele Befolkningen, ogsaa af dennes bredere Lag, maa det vistnok indrømmes, at ogsaa rent økonomiske Hensyn — der bortses her ganske fra de humane Hensyn til Menneskers og Kreaturers Liv — i høi Grad tale for Udelukkelsen af de mere brandfarlige Arter af Petroleum, af mindre end 40° C. Abels Test.

Den Petroleum, der gaar under Benaævnelserne „Water-White“ bør derfor anbefales som et i alle Retninger væsentligt Gode for Befolkningen.

Efter disse indledende Bemærkninger skal Udvalget gaa over til at behandle Lovens enkelte Paragrafer.

Til § 1.

Udvalget har opfattet Bestemmelserne i denne Paragraf saaledes, at det ikke er Hensigten at lægge noget Vaand paa Indførsel af Petroleum, saa at denne kan indføres uden nogen Kontrol med dens Bestaffenhed, men derimod at forebygge, at der i Detailhandelen kan forekomme Petroleum, der kan